

Type vraag: ***Vraag om uitleg***

Van: Fouad Ahidar

Datum van indiening: 10/09/2026

Aan: **Dirk De Smedt**

Bevoegdheden: collegelid bevoegd voor Onderwijs en Scholenbouw

Onderwerp: De implementatie van de nieuwe onderwijsvisie in de Nederlandstalige basisscholen in Brussel

Mijnheer het collegelid,

Dit schooljaar is een belangrijk jaar voor het Vlaamse onderwijsbeleid.

De nieuwe onderwijsvisie van minister Zuhal Demir komt nu daadwerkelijk de Brusselse basisscholen binnen.

Vanaf dit schooljaar worden de nieuwe minimumdoelen voor Nederlands, wiskunde en wetenschap en techniek verplicht ingevoerd voor de betrokken leerlingengroepen. De hervorming moet stap voor stap worden uitgerold, met als uiteindelijke ambitie dat leerlingen de nieuwe minimumdoelen bereiken.

Dat betekent dat dit voor Brusselse scholen geen theoretisch debat meer is.

Ik wil vandaag een fundamentele vraag stellen over de richting waarin we ons onderwijs duwen.

Want achter beleidsnota's, minimumdoelen, toetsen en hervormingen zitten geen abstracte cijfers. Daar zitten kinderen achter.

Kinderen met verschillende talenten, verschillende thuissituaties, verschillende leerprofielen en soms zorgen die wij als beleidsmakers nauwelijks zien.

Daar zitten ouders achter die hopen dat hun kind kansen krijgt.

En daar staan leerkrachten voor de klas die elke dag opnieuw proberen om al die kinderen mee te krijgen, vaak in moeilijke omstandigheden.

En laat mij duidelijk zijn: dit is niet alleen mijn bekommernis. Dit is wat vandaag aan de schoolpoorten van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel wordt besproken.

Ouders vragen zich af: *Kan mijn kind nog volgen? Krijgt het voldoende ondersteuning?*

Leerkrachten vragen zich af: *Hoe moeten wij deze nieuwe verwachtingen realiseren in klassen met zulke grote verschillen?*

En leerlingen voelen natuurlijk ook de druk om mee te kunnen.

Daarom moeten we niet alleen vragen welke ambitie het onderwijsbeleid heeft, maar ook welke voorwaarden nodig zijn om die ambitie waar te maken.

Hoge verwachtingen zijn nodig. Brusselse kinderen hebben recht op sterk onderwijs, op kennis, op een goede beheersing van het Nederlands en op een sterke basis in wiskunde en wetenschappen. De laatste PISA-resultaten zijn een duidelijke wake-upcall.

Maar gelijke verwachtingen betekenen niet automatisch gelijke kansen.

Twee leerlingen kunnen dezelfde lat krijgen, zonder dezelfde mogelijkheden te hebben om die lat te bereiken.

De ene leerling heeft thuis rust en ondersteuning. De andere heeft misschien een leerstoornis, spreekt thuis een andere taal, heeft meer tijd nodig of groeit op in moeilijke omstandigheden.

Je kunt kinderen dezelfde lat voorhouden, maar niet doen alsof ze allemaal met dezelfde ladder beginnen.

En wat met de hoofdstedelijke context? Bijna één op vier Brusselse kinderen, 22,9%, leeft in materiële deprivatie. In Vlaanderen is dat 9,2%. Een Brussels kind heeft daarmee ongeveer tweeënhalf keer zoveel kans om in materiële deprivatie op te groeien als een Vlaams kind.

Kortom, als we alleen de lat verhogen, dreigt het onderwijs een *marche ou crève* te worden: wie kan volgen, gaat mee. Wie niet kan volgen, valt uit.

Daarom moeten we investeren in begeleiding, differentiatie, expertise, tijd en mensen. Niet pas wanneer een leerling uitvalt, maar vóór het zover komt.

En daarbij heb ik ook een pedagogische vraag.

Ik maak mij zorgen over de steeds sterkere nadruk op autoriteit en discipline. Wat is daarvan precies de pedagogische meerwaarde?

Willen we kinderen die vooral goed luisteren en reproduceren? Of willen we jongeren die vragen durven stellen, kritisch denken en het gesprek aangaan, ook met volwassenen?

Voor TFA is het antwoord duidelijk: Brussel heeft nood aan jongeren die niet alleen kennis hebben, maar ook kritisch kunnen denken en verantwoordelijkheid durven opnemen in een wereld van klimaatverandering, artificiële intelligentie, sociale ongelijkheid, polarisatie en snelle technologische veranderingen.

Onderwijs moet daarom verder gaan dan de volgende toets: kinderen moeten leren de wereld te begrijpen én mee vorm te geven.

Tegen deze achtergrond heb ik de volgende vragen:

1. Welke concrete ondersteuning krijgen Brusselse scholen en leerkrachten om deze hervorming te realiseren?
2. Hoe zal de impact van de nieuwe minimumdoelen specifiek in de Brusselse context worden opgevolgd?

3. In welke mate zal rekening worden gehouden met de socio-economische achtergrond, verschillende leerprofielen en de zeer diverse Brusselse schoolcontext?
4. In welke mate en op welke wijze wordt tijdens deze overgang het welbevinden van zowel leerlingen als leerkrachten bewaakt?
5. En tenslotte, als uit de resultaten blijkt dat bepaalde groepen leerlingen systematisch achteropraken, in welke mate zal het beleid dan worden bijgestuurd?

Mijnheer het collegelid,

TFA pleit niet voor lagere verwachtingen, maar voor hogere ambities voor ons onderwijsbeleid zelf: niet alleen de lat hoger leggen, maar er ook voor zorgen dat elk kind de kans krijgt om eroverheen te geraken.

Dank u voor uw antwoorden.

